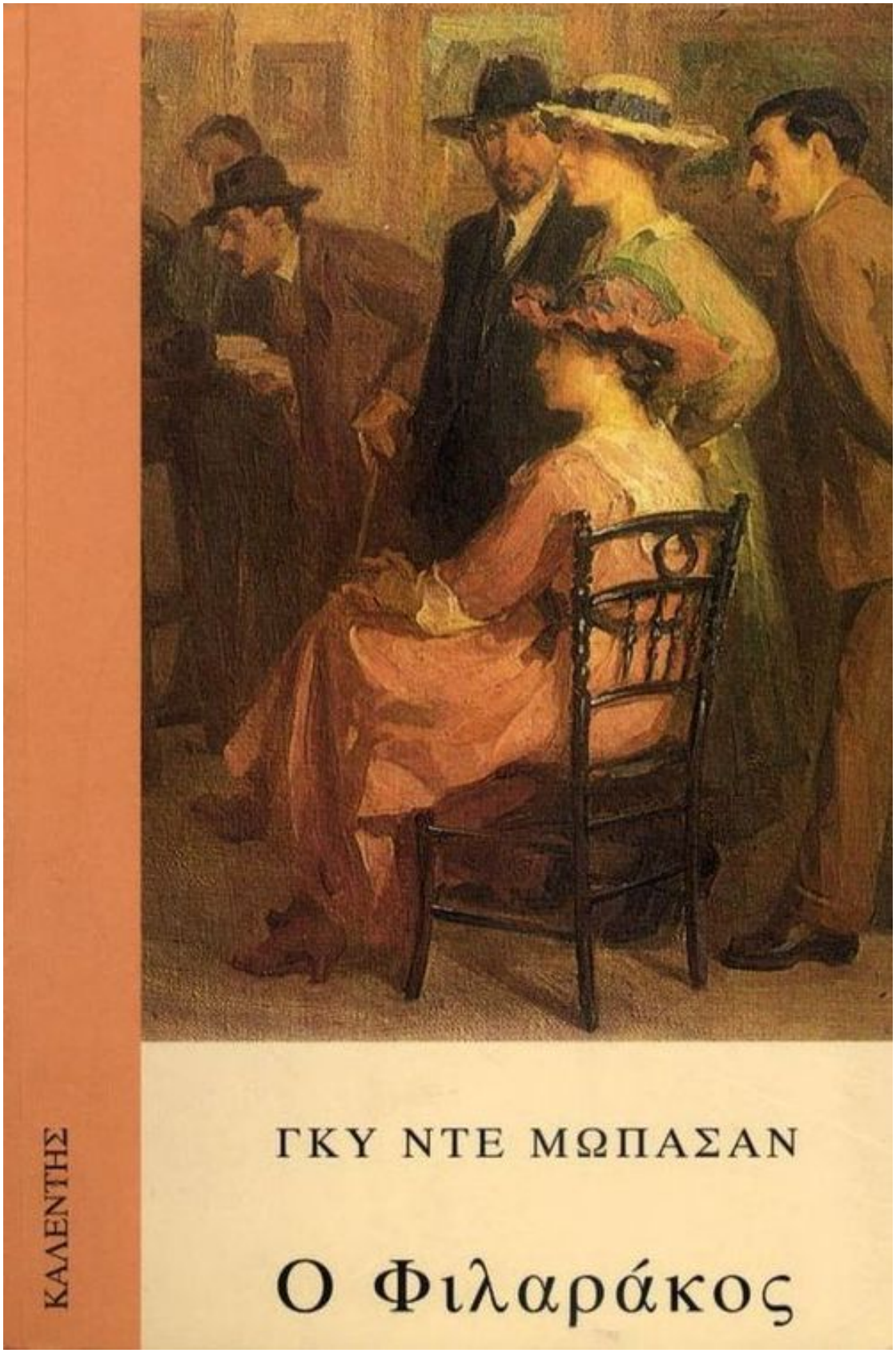

Είναι σχεδόν μια δεκαετία που «γνώ ρισα» τον Guy de Maupassant. Μου τον «σύστησε» ο Alfonso den Portago, μέσα από μια συνάντησή που είχε με τον Ken W.

Purdy.

Η συζήτηση έγινε ανάμεσα στον δημοσιογράφο και τον ευγενή, λίγους μόνο μήνες πριν ο Μαρκήσιος χάσει τη ζωή του, σε εκείνο το φοβερό δυστύχημα στο Guidizzolo τον Μάιο του '57 στο Mille Miglia. Κάποια στιγμή λοιπόν, ο Ισπανός λέει στον δημοσιογράφο:

«το πιο σημαντικό πράγμα στην ύπαρξή μας είναι μια καλοζυγισμένη σεξουαλική ζωή. Ο καθένας ξέρει ότι έτσι είναι αλλά κανένας δεν είναι πρόθυμος να το παραδεχτεί. Αλλά αν δεν έχεις ικανοποιητική ερωτική ζωή δεν έχεις τίποτα.»

Ο Purdy θα παρατηρήσει: *«Είναι το πρώτο πράγμα που οι ιστορικοί σιωπούν όταν αναφέρονται στα βιογραφικά των σπουδαίων, και συχνά είναι ο μεγάλος παράγοντας στη ζωή τους».* *«Ασφαλώς»* θα ανταπαντήσει ο Ισπανός, *«Κοίτα τον Ναπολέοντα, τον Νέλσον»*

Σε αυτό το σημείο ο Ken είχε και τον αντίλογο:
«Υπάρχει βέβαια και το παράδειγμα του George Bernard Shaw, που παντρεύτηκε μια γυναίκα που ερωτικά δεν του είπε ποτέ τίποτα.»

Για να απαντήσει ο Ισπανός:
«Είναι ένα τέρας, ένας πολύ ανορθόδοξος συγγραφεύς. Κοίτα όμως τον Guy de Maupassant. Ένα θαύμα για πολλούς λόγους και εν πάση περιπτώσει,σε ότι αφορά εμένα το να κάνω έρωτα είναι το πιο σημαντικό πράγμα της καθημερινότητας μου.»

Συγκράτησα το όνομα, πέρασαν λίγα χρόνια και να ο Bell Ami, ο «Φιλαράκος» του de Maupassant, που ήρθε επιτέλους, ώστε να μου συστήσει τον δημιουργό του.

Τον μόνον Μπελαμή που γνώριζα έως τότε, ήταν εκείνος από τους στίχους του Κώστα Βίρβου, που ερμήνευε από το ’70 με τη γνωστή του τέχνη ο sir Μπιθί: *«Στου Μπελαμή το ουζερί, Λόγια πικρά, κορμιά νεκρά, Βλέμμα σβησμένο...»*

Από το 1970, πάμε πίσω 85 χρόνια, όπου ο de Maupassant καταπιάνεται με την ιστορία της επαγγελματικής, κοινωνικής, οικονομικής αναρρίχησης, ενός ασήμαντου ανθρώπου με ελάχιστα εφόδια, αν εξαιρεθεί η δεξιότητά του να γοητεύει, να κυριεύει τις γυναίκες.

Βρισκόμαστε στα μέσα της προτελευταίας δεκαετίας του 19ου αιώνα. Ο συγγραφέας ακτινοσκοπεί την εποχή του χρησιμοποιώντας προφανώς στοιχεία που καθημερινά έβλεπε, αντιμετώπιζε.

Καθώς προχωρά μέσα στην εποχή του, χαρτογραφεί τον ήρωά του: *«Τον κυρίεψε αγανάχτηση για την φτώχια του»*
. Κι , ενώ κινείται με μια ανάλαφρη, συχνά τολμηρή, για την εποχή γραφή, υπάρχουν στιγμές που βάζει στους πρωταγωνιστές του τόσο εύστοχα, τόσο σύγχρονα λόγια που δεν υπάρχει περίπτωση να μην συγκινηθεί ο αναγνώστης.

«Όλοι αυτοί που βλέπετε είναι μετριότητες, διότι έχουν το πνεύμα τους κλεισμένο ανάμεσα σε δυο τοίχους. Το χρήμα και την πολιτική. Είναι φιλισταίοι αγαπητέ μου, που είναι αδύνατον να κουβεντιάσουμε μαζί τους, τίποτα από ότι αγαπάμε. Η εξυπνάδα τους είναι γεμάτη ακαθαρσίες»

«Είμαι πάντα μελαγχολικός παιδί μου κι’ έτσι θα είστε και εσείς σε μερικά χρόνια. Η ζωή είναι ένας λόφος. Όσο ανεβαίνεις κοιτάζεις την κορφή και χαίρεσαι, αλλά όταν φτάσεις πάνω βλέπεις έξαφνα την κατήφορο, και το τέλος που είναι ο θάνατος. Όταν ανεβαίνεις, ανεβαίνεις αργά αλλά η κατηφόρα σε παίρνει γρήγορα.»

«...είδε επιχειρηματίες που η τεράστια περιουσία τους είχε μια κλοπή γι’ αφετηρία, και τους δέχονταν παντού, στα πιο αξιοσέβαστα σπίτια, παρ’ όλο που οι ξεδιάντροπες ατιμίες τους στις μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις ήταν κοινό μυστικό για όσους γνώριζαν τα παρασκήνια της καλής κοινωνίας»

Μια αναφορά περί γάμου που (μου) θύμισε έντονα μια πάγια (ξεδιάντροπη) θέση γνωστού τινός. *«Πρώτα πρώτα πρέπει να καταλάβετε ένα πράγμα: Ο γάμος για μένα δεν είναι ζυγός, αλλά μια εταιρεία».*
Μιλώντας για γάμους, στοιχειοθετεί και απόψεις για τις γυναίκες: *«Οι ελπίδες των γυναικών βρίσκονται σχεδόν πάντα έξω από την πραγματικότητα».*

Όσο πιο ψηλά ανέβαινε ο Ζωρζ Ντυρουά, ο ήρωάς του, τόσο πιο ανασφαλής αισθάνεται, τόσο πιο αχαλίνωτος απέναντι στο χρήμα παρουσιάζεται και: *«...απογύμνωνε τη ζωή από ποιητικόν ντήμα της με μια λύσσα γεμάτη φθόνο.»*

Για αυτόν όλα είναι κάποιο όχημα. Που θα τον μεταφέρει σε ένα πιο εύρωστο τραπεζικό λογαριασμό, που θα τον βοηθήσει να εισχωρήσει σε ένα καλύτερο σαλόνι, που θα τον ανεβάσει πιο ψηλά στην κλίμακα της εξουσίας.
Φτάνει στο αποκορύφωμα με ένα χρυσό γάμο, μέσα από ένα απρόβλεπτο μονοπάτι, όπου: *« ένοιωθε μια δυνατή ανατριχίλα, το ρίγος που φέρνει η απέραντη ευτυχία. Δεν έβλεπε κανέναν. Άλλον δεν σκεφτόταν παρά μόνο τον εαυτό του.»*

Ο Guy de Maupassant κινείται ανάλαφρα και αριστουργηματικά, μας προσφέρει μια νουβέλα για τη ζωή ενός κοινωνικού αναρριχητή, όπου προβάλει τις δυσλειτουργίες, τις παρεξηγήσεις, τις ανασφάλειες, τη φτήνια μιας επιφανειακής ζωής. Ήταν βέβαιο ότι θα γοήτευε τον de Portago. Womenisers, με βίο περιπετειώδη και οι δύο,. Ο Γάλλος πέθανε από σύφιλη (πιθανόν κληρονομική) στα 43 του, ο Ισπανός στα 28 του στο δυστύχημα που στοίχισε 13 ζωές κατά τη διάρκεια του τελευταίου Mille Miglia της ιστορίας.